

Posudek vedoucího diplomové práce studenta BcA. Tomáše Titora:

Restaurování spodní části nástěnné malby na východní stěně presbytáře kostela sv. Víta v Zahrádce u Ledče nad Sázavou

Zpracoval: Mgr. art. Jan Vojtěchovský

V zadání praktické diplomové práce se uvádí, že by měl diplomant touto prací doložit, že je schopen tvůrčím způsobem zpracovat zadané téma s využitím teoretických poznatků a praktických dovedností získaných během studia.

Diplomantovi byl vedoucím práce přidělen spodní úsek (spodní figurální pás a soklový pás) východní stěny presbytáře kostela sv. Víta v zaniklé obci Zahrádka u Ledče nad Sázavou. Plocha této části klenby, činící přibližně 12 m², byla pro prokázání schopností diplomanta zcela dostatečná. Jednalo se o takový úsek, který obsahoval celou škálu problémů se dvěma hlavními nastolenými úkoly. Tyto úkoly byly následující: nalézt vhodný způsob prekonsolidace a následné konsolidace nástěnné malby a jejího podkladu a zajistit omezení degradačních vlivů přítomných vodorozpustných solí. Na toto druhé téma měl diplomant zpracovat i studii, jejíž odbornou konzultantkou byla Ing. Renata Tišlová, PhD. Diplomant se měl zaměřit především na možnosti odsolení, stabilizace solí a úpravu klimatických podmínek interiéru.

Diplomant se věnoval řešení výše zmíněné studie, po provedení průzkumu malby, průběžně během restaurátorského zákroku, což se ukázalo v celkovém harmonogramu jako spíše komplikující faktor. Přesto se diplomant zhostil řešení úkolu s přehledem a podařilo se mu naplnit zadáním stanovený cíl. Tomuto bádání je věnována střední část diplomové práce. Tato část je zpracována vcelku přehledně, ale je nutné zmínit několik faktorů, které čtenáři komplikují pochopení autorových myšlenkových směrů a závěrů. Text je například místy nelogicky členěn, jako například v kapitole 3.3, která pojednává o metodách odsolování, kde autor volně přejde k metodám zjišťování obsahu solí, což jsou informace, které by měly logicky zmíněné kapitole předcházet. Rovněž matoucí je střídání čistě teoretických, rešeršních kapitol s kapitolami bezprostředně se týkajícími restaurátorského průzkumu a restaurování nástěnné malby v kostele sv. Víta v Zahrádce. Nešťastné je také nízké rozlišení zákresů projektu odvodnění budovy v kapitole 3.7, v důsledku čehož si čtenář o komentáři tohoto projektu vytváří svůj vlastní názor jen stěží. V kapitole 4.6, ani 4.7, není autorem podrobně a jednoznačně komentován rozdíl mezi výsledky zkoušek advekčních zábalů označených AI a AII. Z diskuze výsledků tak zřetelně nevyplývá, proč si autor myslí, že v sérii AI spíše funguje advekční způsob odsolení, zatímco v sérii AII převažuje způsob difúzní. Podle výsledků se tomu zdá být spíše naopak, protože větší

množství je extrahováno dvěma cykly po 24 hodinách, než jedním cyklem po 48 hodinách. Proto také z textu není jasné, proč autor pro finální odsolení upřednostňuje systém vycházející ze zkoušek AI a ne AII. Zařazení tabulky s výsledky míry zasolení po provedení advekčního zábalu na straně 76 je bez náležitých souvislostí. Nutné je přímé srovnání se vzorky 8 a 10, které byly před zákrokem odebrány na obdobných místech. To ale následuje až na straně 78, kde již nemáme před očima hodnoty ani jedné z tabulek. Navíc z textu vyplývá, že se již nepohybujeme v úvodním experimentu, ale výsledky jsou použity z měření po celkovém konzervačním zákroku. Kapitoly 4.9 a 4.10 by proto bylo vhodnější zařadit až do dokumentace restaurátorského zákroku.

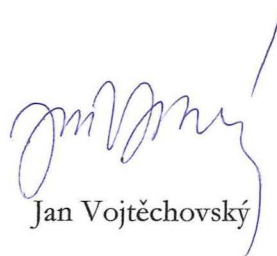
Přes uvedené výtky obsahuje tato část práce mnoho relevantních informací, za obzvláště zdařilé je možné považovat kapitoly 3.5 a 3.6, které velmi srozumitelným a jednoduchým způsobem seznamují čtenáře s problematikou advekčních zábalů a stabilizace solí. Navíc se podařilo naplnit velmi náročný vytyčený cíl experimentální části, totiž nalézt vhodný způsob omezení negativního vlivu vodorozpustných solí na restaurovanou nástěnnou malbu.

Samotný restaurátorský zásah, který byl komplikovaný především náročným procesem prekonsolidace a odsolení, byl proveden v dobré kvalitě. Diplomant provedl prekonsolidaci, čištění a redukci předešlých zásahů, odsolení, povrchovou i hloubkovou konsolidaci, časově velice náročné tmelení a retuš. Retuš, prováděnou metodou *aqua sporca*, provedl diplomant velice otevřeně, s jistou rezervou pro přidání při závěrečném ladění s ostatními úseky presbytáře.

Dokumentace je zpracována přehledně a obsahuje všechny potřebné náležitosti. Jediným nedostatkem je kvalita fotografií, která zřejmě utrpěla ztrátovou konverzí dokumentu, kdy došlo ke snížení rozlišení obrázků. Tím byla poznamenána jejich výpovědní hodnota, kterou by čtenář ocenil především při srovnání fotografií stavu před a po restaurátorském zákroku.

Přes uvedené nedostatky považuji práci za velmi přínosnou, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení:

Výborně mínus

Jan Vojtěchovský

V Litomyšli dne 22. 9. 2013